

A Nagykárolyi Református Egyházmegye Kórházlelkészi jelentése

“Beteg voltam és meglátogattatok... Bizony mondom néktek, amennyiben megcselekedtétek eggyel az én legkisebb atyámfiái közül, én velem cselekedtétek meg.”

Máté 25, 36. 40

Nagyiszteletű Egyházmegyei Közgyűlés!

Jelentésem elején szeretnék beszámolni arról a szolgálatról, amit közel 20 éven keresztül végeztem a Biharmegyei, Élesdi kórházban, minden különösebb megbízatás, fizetés nélkül, önként és önzetlenül. Számomra természetes volt az, hogy szinte naponta ott vagyok és így egy idő után természetessé vált az orvosok és a többi személyzet számára is. Hogy miért naponta? Mert valaki mindig beteg volt, kórházban volt, akár a családból, akár a kakucsi gyülekezetből, vagy éppen Révről, Élesdről, Vársonkolyosról, Ürgetekről, Örvendről, Lugasról. Isten a szívemre helyezte ezeket az embereket. Áldott szolgálat volt. Mivel jó barátságban voltam az ott dolgozókkal, rendszeresen értesítettek egy-egy beutaltról, annak hogylétéről, szükségleteiről. Olyan emberekkel találkoztam, beteglátogatásaim alatt, akik testi gyötrelmeik miatt, krízishelyzetbe kerültek és lelki gondokkal küzdöttek. Nem válogatott a betegség - ugyanúgy nem kímélte az időst, mint a fiatal, gyermeket, vagy épp az újszülöttet. Nem az a cél, hogy itt felsoroljam, hány beteget látogattam meg, vagy hány haldokló ágya mellett ültem kezét fogva, de az igen, hogy elmondjam, hogy életük kiszolgáltatott helyzeteiben, a református egyház ott lehetett mellettük, együtt könnyöröghettünk, az áldott Orvoshoz. Láthattam csodákat, egy-egy kórteremben, látványos gyógyulásokat, hitben való növekedéseket, Istenhez visszatalálásokat.

Ezek a tapasztalatok motiváltak, amikor 2021 március 1-jén elfogadtam a helyettes kórházlelkészi szolgálatot. Sajnos az azóta eltelt idő, gyakorlatilag pandémiás időszak volt, ami azt jelentette, hogy egyik kórházba sem engedtek be (Nagykárolyi illetve Tasnádi városi kórház), felvettem a kapcsolatot mindkét intézmény vezetőjével, akik támogatásukról biztosítottak, majd ha a járványhelyzet lehetővé teszi. Mivel akadályoztatva voltam nem sikerült a kórházi alkalmazottakkal sem kapcsolatot kiépítenem, ezért nem is tudtam bejuttatni, semmilyen nyomtatványt a betegek részére. Hogy mégis áthidaljam ezt a helyzetet, létrehoztunk az egyházmegyében egy internetes felületet, ahol heti rendszerességgel teszek közzé egy rövid igemagyarázatot, illetve más oldalakról osztok meg vigasztaló, bátorító evangéliumi üzeneteket. Ezen kívül meglátogattam több gyülekezetben, az otthonában, néhány beteget, és telefonos lelkipásztori beszélgetést folytattam olyan személyekkel, akikről tudtam, hogy kórházban vannak/voltak, vagy vigasztalásra volt szükségük, mert éppen gyászoltak.

Hetente bejöttem az esperesi hivatalba, nem csak azért, hogy a jelenléti ívet aláírjam, hanem azért is, hogy megkérdezzem, tudok-e valamiben segíteni. A munkám megkönnyítése érdekében itt szeretném kérni a kollégákat, hogy az elkövetkezendő időben, tájékoztassanak arról, ha a gyülekezetükből valaki kórházban van.

Hála az Úrnak, az idén március közepétől lehetőség nyílt arra, hogy bemenjek a kórházba. A tulajdonképpeni szolgálatom most kezdődött. Felmérni hány beteg van, velük beszélgetni, ígét olvasni, együtt imádkozni. E rövid idő alatt, azt tapasztaltam, hogy nagyon sok a beteg és mivel korlátozva van a látogatás időtartama (15 perc), ezért sok időbe telik, míg minden kórtermet végiglátogatok. Úgy gondolom, a heti egy alkalom kevés ehhez, ezért igyekszem többször bemenni. Ha sikerül az orvosokkal, ápolókkal kialakítani egy bensőségesebb kapcsolatot, reményeim szerint, alkalmi Istentiszteleteket is tarthatok, akár úrvacsora osztással egybekötve, vagy igény szerint, ahogy ez a Bihari Egyházmegyében

gyakorlatban volt, de kész vagyok bármikor bemenni ha ezt valaki igényli. Fontosnak tartom a kórházban dolgozókkal való beszélgetést és bátorítást is. Úgy gondolom, amikor felvesszük a betegek gondját, Isten szíve szerint cselekszünk. A betegek közötti szolgálat, annak üzenete, hogy nincsenek magukra hagyva, Isten gondot visel róluk, és mi is törődünk velük. Ne fogyjon el a betegekért elmondott imádságunk! Hordozzuk őket fohászainkban, hiszen sem betegnek lenni nem könnyű, sem beteg mellett őrködni. Az Úr áldja meg mindazokat, akik megtanulnak lehajolni a kicsikhez és betegekhez, és akik az Ő kezében kívánnak eszközzé válni.

Jó egészséget kívánva,
Szilágyi Gyöngyi, helyettes kórházlelkész

Tisztelettel kérem jelentésem elfogadását.